EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | | Actualitzat el 01/10/2020 a les 10:49

?Ho faré igualment

El manresà Jeroni Muñoz s'acaba d'apuntar, amb èxit, al gènere criminal. "Ho faré igualment" (Vincle, 2020) va guanyar la primavera passada el Premi Teodor Llorente en la categoria de novel·la negra. Després d'una novel·la social i romàntica ("Un vestit curt, del color de la sorra d'una platja vorejada de pins", 2016) i d'un colpidor relat introspectiu sobre la mort ("El torb sobre el mar", 2017), Muñoz ofereix una història que, amb banda sonora de Nick Cave inclosa i l'ambientació en una ciutat mitjana innominada que ben bé podria ser Manresa, conté els ingredients clàssics de la narrativa policíaca: assassinats, corrupció política, prostitució, abús de poder, marginació, investigació periodística, procediments policials, depravació moral, interrogatoris, manipulació... i convida a la reflexió sobre diversos aspectes del món en què vivim, com ara la impunitat dels poderosos -instal·lats en una torre d'ivori que els fa creure impunes i on és molt fàcil corrompre's- o la forma indigna d'esclavitud que representa la prostitució («fer de puta no és un exercici. Jo no vull ser puta, d'acord?», diu la Kája, un dels personatges més interessants de la novel·la).

La parella de policies protagonistes -la Sia i el Leo- té recorregut i el relat manté un bon pols narratiu, que atrau l'atenció del lector. A més, Muñoz, que és advocat de formació i ofici, es mou com peix a l'aigua en l'explicació dels procediments jurídics vinculats a causes criminals. Llàstima que -sigui per les presses a publicar, per deixadesa editorial o per no veure la necessitat que cal invertir en la correcció professional dels textos que es publiquen- la novel·la tingui força errors de llengua, sobretot de lèxic i morfosintaxi, però també ortogràfics, que no poden atribuir-se a una simple badada del corrector, perquè n'hi ha que es repeteixen un cop i un altre, com per exemple l'ús del nexe «doncs» amb valor causal, que apareix, com a mínim, catorze vegades. Res, però, que no es pugui rectificar en posteriors edicions.

Il·lustració: Erques Torres.